



ת"פ 23086/02/21 - מדינת ישראל נגד יאנה קנטור

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 23086-02-21 מדינת ישראל נ' קנטור

לפני כבוד השופט איתי הרמלין
המאשימה:

מדינת ישראל
ע"י עו"ד קורל שריג-פאפו

נגד

הנאשמת:
יאנה קנטור
ע"י עו"ד יעקב שקלאר

החלטה בטענות מקדמיות

1. נגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה שורת עבירות מרמה. לפי הטענה, הנאשמת טענה בפני מכריה שהיא חולה בסרטן, וכתוצאה מטענתה זו קיבלה מהם כספים מרמה. מאוחר יותר לפי הטענה זייפה הנאשמת מסמך רפואי כדי לשבש את חקירת המשטרה.
2. הסיניגור מבקש כי אבטל את כתב האישום כיוון שלא נערך לנאשמת שימוע בטרם הוגש כתב האישום. באופן ספציפי טוען הסיניגור כי על הפרקליטות היה להתקשר אל הנאשמת כדי להזמין שימוע ולא להסתפק בזימונה במכתב שנשלח בדואר. הסיניגור מפרט בבקשתו טענות עובדתיות רבות הנוגעות לאישומים נגד הנאשמת כדי לבסס את טענתו כי אילו היה נערך שימוע, לא היה מוגש כתב אישום.
3. הפרקליטות משיבה לטענות הסיניגור כי בהתאם להוראות החוק שלחה את ההודעה על העברת חומר החקירה והאפשרות של הנאשמת להעלות טיעונים נגד הגשת כתב אישום לשתי כתובות של הנאשמת שהיו ידועות לה - כתובתה הרשומה והכתובת שמסרה בחקירתה.
4. סעיף 60א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 קובע בעניין העברת החומר ומתן אפשרות להעלות טענות בעניין הגשת כתב אישום שהתביעה "תשלח לחשוד הודעה על כך לפי הכתובת הידועה לה", ושם "נשלחה הודעה לפי סעיף זה בדואר רשום, רואים אותה כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור מסירה" - כלומר, החוק מכון לכך שההודעה תשלח בדואר. אכן, נראה כי בעידן הטכנולוגי הנוכחי ראוי שהמחוקק ישקול לעדכן דרישה זו, ושעוד בטרם יעשה כן המחוקק, תקבע לעצמה הפרקליטות נוהל פנימי של הודעה באמצעות הטלפון כאשר מספרו של הטלפון של החשוד ידוע לה, ובדואר אלקטרוני במקרים שהכתובת מצויה בידה (ואולי הגיעה העת שנחקרים המעוניינים בכך ימסרו בחקירה את כתובת הדואר האלקטרוני שלהם). עם זאת, הואיל והחוק מסתפק בדרישה למשלוח ההודעה בדואר לכתובת הידועה, ואין מחלוקת שהפרקליטות עמדה בדרישה זו, אין מקום לבטל את כתב האישום בשל אי יצירת קשר טלפוני.



5. כאמור לעיל, הסניגור טוען בבקשתו טענות עובדתיות רבות. זאת, גם כבסיס לטענה שהנאשמת לא עברה כל עבירה. אין מקומן של טענות אלה בשלב הטענות המקדמיות אלא בשלב ההוכחות ובסיכומים, ולכן לא אפרטן כאן, ולא אתייחס לטענות הנגדיות של הפרקליטות החולקת על טענותיו העובדתיות של הסניגור.

6. הסניגור מחה על כך שהגשת כתב האישום פורסמה בתקשורת מיד לאחר הגשתו, וכך למדה עליו הנאשמת. יש כמובן להצטער על כך שהנאשמת למדה על הגשת כתב האישום מן התקשורת, אך אין בכך כדי להביא לביטולו של כתב האישום, שכן אין בכך מבחינה פורמאלית הפרה של חובותיה של הרשות, וכמובן הפרסום הוא במסגרת חופש הביטוי.

7. הסניגור טוען כי הנאשמת לא נחקרה על הטענות שקיבלה סכומי כסף במזומן (מעבר לשימוש בכרטיסי אשראי) כפי שנטען כחלק מהאישומים השני והשלישי לכתב האישום. הפרקליטות טוענת בתגובה כי "המסכת העובדתית, לרבות פעולות הקשורות למרמה ולקבלת הכספים, הוטחו בנאשמת בחקירותיה והיא מסרה את קו ההגנה בהתאם למכלול". תגובה זו של הפרקליטות מחייבת בירור עובדתי של טענת הסניגור בטרם החלטה אם יש מקום להשמיט פרטים אלה מכתב האישום. כלומר, הסניגור יוכל לחזור ולהעלות טענתו בעניין זה בהמשך המשפט. עם זאת, אציין כי העובדה שהסניגור לא העלה טענה זו בהזדמנות הראשונה אלא שנה לאחר הגשת כתב האישום, סמוך לפני תחילת שמיעת ההוכחות, תהווה שיקול בהחלטה בטענה זו גם אם תידון בשלב מאוחר יותר.

8. לנוכח האמור לעיל, אני דוחה את הטענות המקדמיות. זאת, בכפוף לאמור בפסקה 7 לעיל.

המזכירות תשלח החלטה זו לצדדים.

ניתנה היום, 16 בינואר 2022, בהעדר הצדדים.